

Kanon, Herrens himmelfärd

5. kyrkotonen

1. irmos

Pe - las - ta - jal - le Ju - ma - lal - le,

jo-ka kul-jet-ti kansan meren yli kuivin jaloin ja upotti faraon kaikki-ne so-ta-jouk-koi-noon,

hä-nel-le ai-no-al-le vei-sat-kaam-me, sil-lä hän on y-lis-tet-ty!

3. irmos

Med ditt kors, o Kris-tus, stärk mitt sin-ne, så att jag kan lov-sjung-a

4. irmos

och pri-sa din fräl-san-de him-mels-färd! Mi-nä kuu-lin sanoman ris-tin voi-mas-ta,

jon - ka a - vulla on pa - ra - tii - si a - vat - tu, ja huu - sin:

"Kun - nia ol - koon voi - mal - le - si, oi Her - ra!"

5. irmos

Aa - mus - ta varhain me huudamme sinun puoleesi, oi Her - ra: "Pe - las - ta mei - dät,"

sil - lä sinä olet mei - dän Ju - ma - lam - me, pait - si sinua em - me tois - ta tun - ne!"

6. irmos

Mörk - ret om - gav mig och den sto - ra fisk - en blev min grav,

men jag vände mig till dig, män - ni - sko - äls - kan - de och din hög - ra hand fräls - te mig.

7. irmos

Han som räd-da-de de sjung-an - de yng-ling-ar-na från den brin-nan-de ug - nen

8. irmos

är vå-ra fä-ders pri-sa - de Gud. En-nen kaikkia aikoja Isästä syntynyt-tä Poi - kaa

ja vii-mei-si-nä ai - koi-na neit-seellisestä Äidistä lihaksi tullutta papit vei-suil-la kiit-tä - kää,

Flätvers:

ja ihmiset ylistä-kää kaik - ki-na ai - koi - na! Pri-sa, min själ, Kris-tus, liv - gi-va-ren,

9. irmos

som for upp till him-me - len. Du som bortom allt förstånd och ord blev Guds Mo - der,

som i ti-den o-begripigt gav föd-sel åt ho - nom som är bort-om ti - den,

en-stäm-migt lov-pri - sar vi